

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΝΩΝ

«Άγιος Νικόλαος ὁ Θαλασσιτῆς» καὶ οἱ θρόνοι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν τοῦ Λευκάτα καὶ τὸ ἔθιμον τῶν ναυτιῶν. Ὁ Ἅγ. Νικόλαος στὰ θρησκευτικὰ τραγεούδια. Προστάτης καὶ τῶν... κευραῶν τῶν. Τὸ ταξεῖδι τοῦ Ἱεράρχη τῆς Λυκίας καὶ ὁ Ἑωσφόρος. Ἀπὸ τοῦς ρητορικῶς λόγους τοῦ Φραγκίσκου Σκουφῶ. Παροιμίαι γιὰ τὴν γιορτὴ τοῦ Ἁγίου. Τὰ εἰκονίσματα τοῦ καὶ ἡ Βυζαντινὴ ἀγιογραφία Καὶ μὴ παροιμίαι... Ἑλληνοετυμικῆ, κ.τ.λ.

Ἄγ. Νικόλαος! Ἰδοὺ μὴ ἀπὸ τῆς μεγαλειότητος μορφῆς τῆς Χριστιανοσύνης, ὁ ἥρωϊκὸς Ἱεράρχης τῆς Λυκίας, ποῦ ἄστραψε καὶ βρόντηξε στὴν πρώτη Οἰκουμενικῆ Σίνδοδο, ὅπου μὲ τὴν γενναίαν τὴν ἀναποδογύρισε τὰ ἐπισημὰ τῶν ναυτιῶν καὶ καθὲ ταξιδιωτῆ ποῦ κινδύνει νὰ καταποντισθῆ...

«Ἄγ. Δημήτριε στεφανίε, κ' ἄγ. Νικόλαε ναυτή!» λέει ἕνα Γαλιταξιδιωτικὸν τραγεούδι. Ἄπειρα Ἑλληνικὰ βατόρια καὶ ἰστοφῶρα φέρουν τ' ὄνομα τοῦ, καὶ σὲ ὅλα τὰ πλεονάσματα εἶνε κεραιωμένον τὸ εἰκόνασμα τοῦ, στὴν κεντρικὴ τοῦ πλοῦρου. Ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνας ἔλεγε παροιμιωδῶς: «Σὺν Ἀθῆνῃ καὶ χεῖρα κίνει» ὁ σημερινὸς νησιώτης λέγει μὴ παροιμίαι ἀνάλογη: «Ἄγ. Νικόλαε, βόηθα με! — Σείσε καὶ σὺ τὸ χεῖρ σου!».

Ἀπὸ τὰ παλαιὰ χρόνια, οἱ χριστιανικοὶ Ἑλληνας ἔζησαν ἐκκλησιαστικῶς τοῦ Ἁγίου κοντὰ στὴ θάλασσα. Μιὰ τέτοια παλαιὰ ἐκκλησιαστικὴ σφύρα τὸ ἀποσπαστικὸν τῆς Μικτικῆς, καὶ ἄλλῃ, πὸ παλαιὰ ἰσχύια, στὸ θρησκευτικὸν ἀσπρωτικὸν Λευκάτα, κοντὰ στὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου. Εἶνε τὸ 1670. Καὶ ὅπως οἱ ἀρχαῖοι, ὅταν προσεργονόουν ἀπὸ τὸ Λευκάτα, ἐξορίζον στὴ θάλασσα πλαζωνίτια (πλοικισμάτια) γιὰ νὰ ἐπιλαλοῦν τὴν βοήθεια τοῦ Φοῖβου Ἀπολλωνίου, ἔτσι καὶ οἱ σημερινὸι ναυτικοὶ ἀδείκνουν στὴ θάλασσα τὸ καντήλι τοῦ πλοίου καὶ φωνάζουν πρὸς τὸν Ἅγιο τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκάτα: «— Ἄγ. Νικόλαε, βόηθα τοὺς θαλασσινοὺς κ' ὅλο τὸν κόσμον!».

Ἐνα ἄγνωστο στοὺς πολλοὺς Κρητικὸν τραγεούδι λέει:

Ἐνα καρδίε ἀρμυίνε
— Κύριε ἐλεῆσον μασ Χριστέ —
ἀνάμεσα πελάγον,
ἢ Παναγία κ' ὁ Χριστός,
ἢ ἄς Γιώργης κ' ἄς Διάς,
ἢ ἢ γ' ἄγ. Ἁγία Πελαγία
κ' ἢ ἄγ. Νικόλαε, Νικόλα
βοηθήθηκε τοῦ κόσμου
τῶν Χριστιανῶν κ' ἔμας.
Βαρεῖα φρουρούνα τὸ βαρεῖ κλπ.

Οἱ κινδυνεύοντες τοῦ τραγεουδιῦ ὑπόσχομαι πλοῖσινα ἀναθήματα στὸν Ἅγ. Νικόλαε, ἂν τοὺς σώσῃ.

Σὲ ἄλλο δημοτικὸν καὶ τραγεουδιῦ βλέπουμε τὸν Ἅγιο τῶν φουρτουμισμένων καραβιῶν νὰ κάθεται κοντὰ τὸν τιμὸν:

Στὴν πλώρη κάθεται ὁ Χριστός, στὴ μέση ἢ (Παναγία)

καὶ πίσω, στὸ τιμὸν τὸν κάθεται ὁ Ἅγ. Νικόλαος.

Ἡ θέσις τοῦ ἁγίου εἶνε κοντὰ τὸν τιμὸν, γιὰτὶ σύμφωνα μὲ παλαιὰ παραδόσια, αὐτὸς εἶνε ὁ ἐπισημότερος τοῦ τιμοῦ!

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐπιμὰ ἰσχύια καὶ ἀπὸ τοῦς κωροσάφους. Κατὰ τὴν ἐποχὴ ποῦ ἡ πειρατικὴ ἠγίασε στὴ Μεσογείαν Θάλασσα, ὅταν οἱ λησταὶ αὐτοὶ τῆς θαλάσσης ἐμοίρασαν μεταξὺ τῶν τὰ λάφυρα, ἐβγαζαν πρῶτα τὸ μερίδιον τοῦ Ἁγίου Νικόλαου! Καὶ μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν, ἄφηναν τὸ μερίδιον τὸν ἕνα ἀπὸ τὰ πολυάριθμα ἐθιμοκλήσια, κάτω ἀπὸ τὸ ἐποικισμὸν τῶν...

Ἐλλῆν, χρονογράφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Χουμοῦζης, γράφει τὸν προπῶτον ἕνα πειρατικὸν πλοῖον ἔξενιθνε ἀπὸ τὸ λιμάνι, ὁ κεντρικὸς κλοῦσε ἕναν πατῆ νὰ διαβάσῃ ἄγιασμα. Ἐπειτα οἱ κωροσάφοι φιλοῦσαν τὸ εἰκόνασμα τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ χεῖρ τοῦ πατῆ, ἱκετεύοντα τὸν Ἅγιο Νικόλαε νὰ τοὺς παραστήσῃ τὴν ἐπιχείρησιν.

— Ἄγ. Νικόλαε, στὴν πλώρη μασ καὶ τὸ μερικὸν σου θά βγῆ μὲ τὸ παραπάνον!...

Τὰ διάφορα σινεξάρια διηγούναι πολλὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου Νικόλαου, ὅλα ὅμως αὐτὰ φαίνεται ὅτι πηγάζουν ἀπὸ τὸ ἐπισημὸν ποῦ συνέβη τὸν Ἱεράρχη τῆς Λυκίας, σ' ἕνα ταξεῖδι του, ἀπὸ τὴν Ἀγυπτὸν πρὸς τὴν Ἱερουσόλυμα.

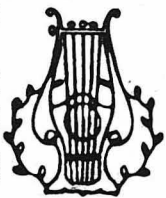
Ὁ Ἅγιος Νικόλαος (Μουσεῖον Καλῶν Τεχνῶν Βοστώνης)

... ἢ... Ἐνας ἀπὸ τοὺς προσημνιὰς ἐδόχθη νὰ τῆς κἀν τὴ χεῖρ καὶ πῆρε τὸ δοχεῖο μὲ τὸ λάδι, ἀλλ' ἐνὸς ἐταξείδευαν, ὁ Ἅγιος Νικόλαος φανερώθηκε σ' ἄνευρον τὸ προσημνιο ταξιδιωτικῆ καὶ τὸν διέταξε νὰ ρίξῃ τὸ λάδι στὴ θάλασσα. Ὁ προσημνιὰς ἔξενιθνε, ἐξέτελεσε τὴν διαταγὴν τοῦ Ἁγίου, ἀλλὰ μόλις ἔφριξε τὸ δοχεῖο στὴ μέση τοῦ πελάγους, φλόγες πετάχτηκαν ἀπὸ τὰ κῆματα, μορσοῦδιὰ θειαφιοῦ καὶ τρικυμία μεγάλη σπρόσθηκε, ἡ ὁποία θὰ κατεπόντιε τὸ πλοῖον, ἂν δὲν τὸ πρόφτανε ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου.

Ἡ Ἁγιογραφία ἀσχολήθηκε πολὺ καὶ μὲ τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ Ἁγίου Νικόλαου, ποῦ πάνταν ἢ Βυζαντινῆ. Ἀπὸ τὴν περιφήμην «Σχολιὴν τοῦ Πανσελήφου», ποῦ ἤρμασε στὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ συνεχίζει ἀκόμα τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς παραδόσια, ἐβγαζαν φῶρια εἰκονίσματα τοῦ Ἁγίου τῶν Θαλασσινοῶν. Ἐνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα εἰκονίσματα τοῦ Ἁγίου, παλαιότατον καὶ ἀρίστην βυζαντινῆς τέχνης, εἶνε καὶ τὸ σοφισμένο στὸ Μονεῖο τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Βοστώνης. Ὅπως φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ δημοσιεύμενον κλοῖσε μασ, τὸ ἀπόκτιμα αὐτὸ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Μουσείου διατηρεῖται θαυμάσια.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἔπλασε διάφορες παροιμίαι σχετικῶς μὲ τὸν Ἅγιο Νικόλαε καὶ τὴν γιορτὴν του, ποῦ σηματεῖται μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ χειμῶνα. Μερικῶς ἀπ' αὐτῆς εἶνε ἐκφραστικῆς καὶ ὡς στίχοι:

Ἁγία Βαρβάρα μίλησε, κ' ὁ Σάββας ἀπεκριθῆ
Μαζώχῳτε ξύλα κ' ἄχαρα καὶ σῦτε καὶ στὸ (μῦλο)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Όταν ο Άλεξανδρος Δουμάς έφροτιόσε στο λύκειο, μιά μέρα τον πήρε παράμερα ένας λίγο μεγαλύτερος συμμαθητής του και του έλεγε :

— Έγώ λέω να μοντζερούμε τὰ χαρτιά και τους δασκάλους και να πάμε να βρούμε χουσαφι.

— Και πού θά τὸ βρούμε τὸ χουσαφι ; ρώτησε κάπως έκληκτος, ἀλλὰ γοητευμένος ὁ Δουμάς.

— Στὴν Αἴγυπτο, ἀποκρίθηκε ὁ εὐφάνταστος συμμαθητής του. Μονάχα ἐκεῖ θά τὸ πετύχουμε καθὼς ἐδιάβασα στὰ μυθιστορήματα... Θά σκάσουμε τὰ μνημεῖα και θά τὸ βγάλουμε...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Δουμάς φαινόταν ἀόμοια διστακτικός, ὁ νεαρός τυχοδιώκτης ἐξακολούθησε :

— Όσο γιὰ λεπτὰ δὲν ἔχοιμε ἀνάγκη. Δὲς αὐτὸ τὸ πορτοφόλι. Ἐίνε γεμάτο παράδες. Ἀφίω τὸ πρῶο λοιπὸν τραβοῦμε γιὰ τὴ Μασσαλία κ' ἀπὸ κεῖ μπαίνουμε σ' ἕνα βαπόρι κ' ἀναχωροῦμε...

Πραγματικῶς τὴν ἄλλη μέρα οἱ δύο φίλοι βρισκότανον στὴ Μασσαλία. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔφρανε ὁμῶςως πλοῖο γιὰ τὴν Αἴγυπτο, μπήκαν σὲ μιὰ λέσχη γιὰ νὰ περάσουν τὴν ὥρα τους.

Ἐκεῖ ὅμως, ἐπειδὴ δὲν ἔβριαν εἰς τὰ μῶμιον, μελέτησαν στὸ χαρτοπαιγνιο ν' ἔχασαν τὰ χριματὰ τους :

— Και τώρα, ρώτησε ὁ Δουμάς, μὲ τί θά πάμε στὴν Αἴγυπτο ;

— Δὲν λὲς καλύτερα, μὲ τί θά γινῶσιμα στὸ Παρίσι ; τὸν εἶπε ὁ συμμαθητής του.

Ἐτύχως ὅμως, ὁ ἀπεφοβὸς αὐτὸς εἶχε μαζί του ἕνα ἀσημένιο καλάμι, καλλιτεχνικὰ σκαλισμένο. Τὸ πούλησαν λοιπὸν και πήραν τὰ ἔξοδα ἐπιστροφῆς.

Καὶ ὅταν ἔγινον στὸ Παρίσι, ὅπου οἱ οἰκείοι των τοὺς ἀναζητοῦσαν μ' ἀγωνία, ποτὲ πιά δὲν ξανασκέφτηκαν νὰ ἐπιχειρήσουν παρόμοιο ταξεῖδι πρὸς ἀναζητησὶν χουσαφί.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Δουμά μιά γαλλίδα κυρία, φίλη του, ἔφερε στὴ δημοσιότητα ἕνα ἐνδιαφέρον λεύκωμα, τὸ ὁποῖο ὁ μεγάλος μυθιστοριογράφος εἶχε ἀπαντήσει σ' ἕνα σφοδρό ἐρωτηματι. Ἰδοὺ μερικὰ ἀπὸ τίς ἐνδιαφέρουσες αὐτὲς ἀπαντήσεις :

Ποῖα εἶνε ἡ προσφιλέστερή σας ἀρετή ; — Ἡ εὐεργεσία.

Ποῖο εἶνε τὸ καλύτερο προτέρημα τοῦ ἀνδρός ; — Ἡ ἐπιείκεια.

Ποῖο εἶνε τὸ καλύτερο προτέρημα τῆς γυναίκας ; — Ὁ ἔρωθ.

Ποῖα εἶνε ἡ πῶ ἀγαθὴ σας ἀσχολία ; — Ἡ ἐργασία.

Ποῖο εἶνε τὸ κριαιότερο γνώρισμα τοῦ χαριστήρος σας ; — Ἡ ἔνοιασι.

Ποῖο θεωρεῖτε ὡς τὸ μεγαλύτερο δικτύχημα ; — Τὴν ἀπόβλεια ἀγαπημένου πλάκωματος.

Ἄν δὲν ἦσαστε αὐτὸς πού εἶστε, τί θά θέλατε νὰ εἶστε ; — Οὐγνώ.

Ποῦ προτιμᾶτε νὰ ζῆτε ; — Παντοῦ, ἀρεκὶ νὰ ἰπάσχη χαρτί, μελάνη και ἔξω.

Ποιὸς περὸνάρους προτιμᾶτε ; — Τὸν Βάλτερ Σκότ, τὸν Κοῦπερ και τὸν Μερμέ.

Ποιὸς ποιητὰς ἀγαπᾶτε περισσότερο ; — Τὸν Οὐγκώ, τὸν Λαμαρτῖν και τὸν Μυσσέ.

Ποιοὶ εἶνε οἱ ἑωγραφοὶ και οἱ μούδουγοὶ πού ἐκτιμᾶτε ; — Ὁ Ρέμπραν, ὁ Ροῦμπενς, ὁ Βέιτσερ και ὁ Μπελλῖν.

Ποιὸς ἥρωδες ἀγαπᾶτε ; — Τὸν Χριστὸ και τὸν Καίσαρα.

Ποιὸς ἥρωδες τῆς ἱστορίας ἀγαπᾶτε ; — Τὴ Μαγδαληνή, τὴ Ζάν ντ' Ἀρκ και τὴν Καρλόττα Κορνταί.

τί Ἀγκιόλας ἔχετε, τὰ χιόνια φορτωμένος.

Γιὰ τὸ πρῶο γιὸν ἰπάσχη ἡ ἐξῆς παρομία :

« Ἀγιὰ Βαρβάρα γέννησε, τὸ δέχθη ὁ Ἅγιος Σάββας κ' ὁ Ἅγ Νικόλας ἔτρεξε νὰ πᾶν γὰ τὸ βαρτίση ».

Στὴν Κεφαλληνία—πὸν τιμῶν τοῖν Ἅγιο—συνήθιζον νὰ τὸν νιορτάζον με γέννια σφοδραγία. Θαλασσινοὶ και στεριανοὶ τρώανε τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη—δ Δεκεμβρίου—ἀφῆρα με σαρδαλιά, πού τὰ βιβάρια τοῦ Μεσολογίου στέλνον ἀφῆρα—ἰδίως κεφαλόπουλα—στὸ Ἀργοντόλι. Οἱ Κεφαλλονῆτες λένε :

« Τοῦ Ἁγίου Νικολάου πού ν' ἰτῆ γῆς και τοῦ πελάου ».

Γιὰ τὴν ποσότητα τοῦ χουσαφί πού πέφτει γύρω ἀπὸ τίς τρεῖς κοντινὲς νιορτές, ὁ λαὸς λέει :

Βαρβάρα, βαρβαρώνει, Σάββας σαβανώνει

Ἄης Νικόλας παραχώνει.

Καὶ οἱ πρόσφυγες τέλος πού ἦσαν ἀπὸ τὴ Βυθηνία (τὴν πατρίδα τοῦ Λαζάρου) λένε τὸ ἴδιο ποῖημα... Ἑλληνοτουρκιστί :

Ἄγια Βαρβάρα βαρβαλήμ

Ἄγιο Σάββας σαβαλήμ

Ἄγιο Νικόλα τσοκ λοκμά γεεμί !

ΟΙ ΣΠΑΝΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗΣ

Ἡ εὐσυνειδησία του. Ὑπεράνω τῆς ἀνθρώπινης μετρίως. Οἱ κορυφαῖοι ἔργα ἐκδικούνται. Μεταθέσεις ἐπὶ μελέθσεων. Χειμωνιατικὸ λουτρό. Ὅπου συλλαμβάνεται ὡς... λίσταρχης. Ἡ γύαφα τοῦ ἀποσπασματάρχη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δημοσιεύουμε σήμερα μερικά ἄγνωστα χαρακτηριστικὰ ἀνεκδοτὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ περιφήμου Ἑλλῆνος πεζοπόρου και ἀνωτέρου δικαστικοῦ Κωνσταντίνου Παρασκευαῖδη, γιὰ τὸν ὁποῖο και ἄλλοτε ἔχοιμε γράψει ἐν ἐκτάσει.

Ὁ Παρασκευαῖδης ἦταν ἀφιλέκτος ὡς δικαστής και σὲ κανέναν δὲν χαρίζταν ποτέ. Μιά φορὰ ἔλαβε ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο τοῦ συνιστοῦσε τὸν κοιμητή και τὸν παρακαλοῦσε νὰ φροντίση κατὰ τὴ δίκη γὰ τὸν ἀδελφόν. Ὁ Παρασκευαῖδης μόλις διάβασε τὸ γράμμα, τὸ ἔκανε κομμάτια και βάζοντάς τὸ μέσα σ' ἕνα ἄλλο φάκελλο τὸ ἐπέστρεψε στὸν ἀδελφὸ του με τὸν ἴδιο κοιμητή.

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὁ Παρασκευαῖδης ἦταν ἀνθρώπος τοῦ καθήκοντος και δὲν ἰστέκαστε στὶς ἀπαιτήσεις τὸν κοιμηταρχῶν, γι' αὐτὸ κᾶθε τόσο τοῦ ἐκκαλοῦσαν μεταθέσεις, πολλές φορὲς ἀπὸ τὴ μὴ ἀσχη τῆς Ἑλλάδος στὴν ἄλλη. Ὁ Παρασκευαῖδης ὅμως δὲν στενοχωροῦταν γι' αὐτὸ, γιατί ἦταν συνήθισμένος. Ἐπαίρνε λοιπὸν τὸ κατέλλο του, τὸ σαζονί του και τὸ ἀπαιτητὸ ραβδί του και τραβοῦσε ἡσυχᾶ με τὰ... πόδια γιὰ τὴ νέα του θέσι, ἀποδίδοντε κ' ἂν βρισκόταν αὐτή. Καταστάσεις γιὰ ὀδοιπορικὰ ἔξοδα οὐδέποτε συνέλας ἰπέβαλε στὸ δημόσιο.

Μιά μέρα, ὅταν ὁ Παρασκευαῖδης ἦταν ἐφέτης στὴ Λάρισα, βῆκε νὰ περιπατήσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι ἀκολουθώντας τὴν ἀεροπορικὴ. Καθὼς προχωροῦσε, εἶδε σ' ἕνα σημεῖο τοῦ ποταμοῦ μερικὸς φτωχὸς φραδὲς πού τὰ δάχτυλα τους εἶχαν μπλεχτεῖ και τὸ κᾶνον τραβοῦσαν νὰ τὰ βγάλον μες ἀτ' τὸ νερό.

Ὁ Παρασκευαῖδης, χροῖς νὰ γύαση καρὸ, ἂν και ἦταν χειμῶνας, ἔβγαλε τὰ ρούχα του και ἔπεσε μέσα στὸ ποτάμι. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ρεῖμα ἦταν ὀρθιμῶ, γιὰ μιὰ στιγμὴ κινδύνερε νὰ παρασυνθῆ. Ἐπὶ τέλος ὅμως κατόρθωσε νὰ βγάλῃ ἔξω τὰ δάχτυλα ἀπείραχτα και γευτὰ ἀπὸ φράμα. Ὅταν δὲ οἱ φραδὲς θέλησαν νὰ τὸν εὐχαριστήσουν γιὰ τὴν πράξι του, ὁ Παρασκευαῖδης τοὺς εἶπε :

— Ἄ, μιτὰ, δὲν ἀξίζει νὰ κάνετε λόγο γιὰ τέτοιο μικρὸ πράγμα...

Κ' ἐξακολούθησε ἡσυχᾶ τὸν περιπάτο του, σὴν νὰ μὴν εἶχε σμεθεῖ τίποτε.

Κατὰ τὸν Αὐγούστο τοῦ 1882, ξεκίνησε ἕνα πρῶο ἀπὸ τὴ Λάρισα και τορᾶθηκε γιὰ τὴν Αἴγυπτο ὅπου γινόταν πανηγύρι. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, γεμίστο σκόνη και ἡλιοκαμίνος, ὅπως ἦταν, ἀπέφυγε νὰ παρουσιαστῇ στὶς ἀρχὲς τὸ τάτου, γιατί δὲν ἀγαποῦσε τίς ἐκδεδίξεις και τοὺς θορυβῶδες γύρω ἀπὸ τ' ἰνόμα του.

Ἀρχισε λοιπὸν νὰ περιετράπη μόνος τὸν ἔδω κ' ἐκεῖ χαζεύοντε με τὸν κόσμο πού γινέτοσε. Ἀλλὰ τὸ στρατιωτικὸ ἀπόστασις πού ἔβγχε νὰ παρερριεσεται ἐκεῖ, βλῆτοντας τὸ ἀγρωπὸ παρουσιαστικὸ του, και μὴν ξερώντας τίποτε γι' αὐτόν, τὸν πέρασε γιὰ... λήσταρχο !

Καὶ πραγματικῶς ἐκείνες τίς ἡμέρες εἶχε φανεῖ ἐκεῖ γύρω μιὰ ληστρική σμυρομία πού εἶχε διαταρᾶξει ἀκετέξ ληστεῖες. Ὁ ἀποσπασματάρχη λοιπὸν, ἀφρο τὸν παρακολούθησε κᾶπισσο κ' ἐνίσχισε τίς ἀποφᾶς πού εἶχε, πλῆθιασε τὸν ἀνύποπτο ἔξω και τὸν ρώτησε :

— Δὲν μοῦ λὲς, πατριώτη, τί γυρεῖνεις ἐδῶ ; Ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου κ' ἀπὸ πού μᾶς κῶπισες...

— Ἐγώ ὁ Παρασκευαῖδης ὁ ἐφέτης...

— Μορεῖ μούτρα γιὰ ἐφέτης ! Καὶ δὲν μοῦ λὲς, ἔχεις κανέναν μερὸς—νὰ κοιμηθῆς ;

— Ὅχι, δὲν γυρεῖζω κανέναν ἐδῶ...

— Ἀφρο εἶν' ἔτσι, ἔλα μαζί μου και θά σοῦ βροῦ ἐγὼ ἕνα κατάλυμα πρῶτης τάξεως...

Καὶ ὁ ἀποσπασματάρχη ἔδωσε διαταγὴ στοὺς ἄνδρες του νὰ τὸν πᾶσουν και νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὸ ὀσμια τῆς ἀστνομίας, ὅπου δὲν ἄρχισε νὰ σμκνετροβῆ πλῆθος κόσμου γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ... ροβερό ἀρχιληστή ! Μεταξὺ τὸν ἄλλων ἔπαινεσε ἐκεῖ και ὁ εἰρηνοδίκης Ἀγιάς, ὁ ὁποῖος ἀναγνώρισε κατὰπληκτος τὸν ἐφέτη τῆς περιφερείας του, τὸν ὁποῖο ὁ ληστογράφος ἀποσπασματάρχης ἐτομασάταν νὰ στείλῃ δεμῶνον στὴ Λάρισα.

Ὁ Παρασκευαῖδης ὅμως μετὰ τὴν ἀποκλήνη δὲν προέβη σὲ κομμᾶ καταγγελία κατὰ τὸν ἰδιορῖστο του και μόνο βίστερ ἀπὸ χροῖνα μαθεῖνετε τυχαῖα τὸ ἀστέιο αὐτὸ ἐπεισόδιο.

